"*Când vei spune cumplitilor tăi dușmani: nu-mi pasă dacă ma veti sdrobi sau nu, nu-mi pasă dacă voi vedea sau nu ziua biruinței, dar sunt sigur că jertfa mea va aduce prăbușirea voastră, și când pornești și te menții până la capăt cu această hotărire senină, nu încape nici o îndoială că porți în tine o forță pe care nici o tehnică represivă no o poate birui. SPIRITUL DE JERTFĂ ESTE ESENTIALUL !*"

MOȚA

SCRISORI LEGIONARE

Buenos Aires, Iulie, 1982 Anul III, N°7 (29)

SPRE CRISTALIZAREA STILULUI DE VIATA LEGIONARA (XV)

BISERICA IN VIITOAREA ROMANIE LEGIONARA (II) *

"*Pentru biserică prilejul acesta este unic. Unic mai ales prin conjunctura extrem de favorabilă; căci de la întemeierea statului român modern, nici odată viața publică și atmosfera spirituală a țării nu a fost mai sincer interesată și mai deschisă problemelor religioase ca astăzi*".

NAE IONESCU

In anul 1926, când au fost scrise aceste rânduri de marele Nae Ionescu, exista într'adevăr o atmosferă prielnică problemelor religioase. Și când ne gândim că în acel timp țara noastră era liberă, unită și plină de speranțe în viitor! Care va fi atmosfera între români șasezeci sau șaptezeci de ani, după scrierea articolului lui Nae Ionescu? Câtă sete de Mântuitor vor simti românii, după eliberarea de jugul comunist (care se apropie tot mai mult)!

Data trecută scriam că în ultimele decenii biserica din Roma a trecut prin grele încercări. De mai multe ori a căzut victima tentațiilor omeneștilor slăbiciuni, ocupându-se mult, mult de tot, de ordinea seculară si de lucrurile acestui "veac". Incet, în mod imperceptibil, în ultimele două decade catolicismul a alunecat tot mai mult spre deosebita grijă de a purta un stindard, pe care cu multă abilitate și nemaipomenită viclenie și îndemânare îl poartă epigonii lui Marx, Lenin si Stalin: "dreptatea sociala". Când noii învățăcei sau discipoli ai teoriei și-au dat seama că, pentru a mânui cu succes stindardul împrumutat, au fost obligați să învețe și limbajul marxist, si să repete în mod stereotipat un singur crâmpeiu din Noul Testament (unde Mântuitorul alunga negustorii din templu) - pentru a-și justifica cramponarea de noul drapel -, si că, afară de aceasta, câtiva preoti luaseră armele în mână și se transformară de la o zi la alta în "șefi", începură să se înspăimânte. Papa Paul VI trebui să recunoască că prin crăpăturile zidurilor Bisericii romane pătrunsese fumul lui Satana. Cu multă grabă începură revizuirile de itinerariu, dar moartea apăru înainte ca Papa Paul VI să poată repara ceva din răul facut de antecesor și de el însuși. După domnia scurtă a lui Ioan Paul I, apăru figura plină de sfințenie a Papei Ioan Paul II. Voiajul făcut în Mexico, și discursul din Puebla, a fost o severă advertență popilor catolici cari făcuseră front comun cu marxiștii. Părea că spunea: "Înapoi la evanghelizare!" sau: "Lăsați la o parte treburile acestui veac, și începeți din nou să propovăduiți cuvântul Mântuitorului!" Uneori vocea îi era si mai aspră - când se adresa iesuitilor -: "Impărăția Mântuitorului nu este în acest veac, trufașilor,! Ajutați la salvarea sufletelor creștinești și lăsați la o parte împărțirea bunurilor pământești!"

Nici noi ortodocșii nu am pășit însă, pe căi prea "ortodoxe". Cel puțin, nu ca organizație bisericească. Nu ca structură ierarhică. Acum, după patruzeci si patru de ani, îndepărtati în timp si în spațiu, după ce cunoscurăm tot felul de țări (protestante, catolice, calviniste) și tot felul de organizații bisericești, ne dăm seama până unde ajunse înstrăinarea bisericii ortodoxe române...Acum ne dăm seama, până la ce grad de putreziciune ajunse mentalitatea slugarnică a Patriarhului României! Ne dăm seama, până în ce hal de îndepărtare de calea lui Cristos se miscau șefii mai mari ai bisericii noastre, când însuș Căpitanul, sub titlul "Condamnarea Bisericii" scria: "*Nu știu dacă ar trebui să numesc astfel discursul către tineret al Patriarhului Miron Cristea, în care acesta condamnă în cuvinte grele Mișcarea Legionară a tineretului. Biserica Ortodoxă ia atitudine fățiș ostilă tinerimii românești...Luptăm, jertfim, cadem, ne țâșnește sângele din piepturi, să ne apărăm*

*) Reamintim cititorilor ca toate articolele aparute sub titlul:"Spre cristalizarea stilului de viata legionara" reprezinta simple pareri, opinii, sau puncte de vedere.

"*De la Răstignire lumea știe că, nu durerea sau bucuria ca atare sunt hotărîtoare pentru fericirea sau suferința noastră, ci atitudinea pe care personalitatea noastră spirituală o păstreaza în fața lor` astfel, durerea însăși poate deveni izvor de nesfârșită bucurie, [illegible] ea [illegible]linește un rost sau își capătă un sens în dcorarea noastră înspre mântuire*". [illegible]escu

bisericile...și Biserica ne condamnă ca "periculoși Neamului", ca 'rătăciți, ca străini de Neam'. Ce tragedie în sufletele noastre!" Iar Patriarhul Miron Cristea le spunea preoților din București, cari veniseră să-i spună "Cristos a'nviat!" cu ocazia Sfintelor Paști a anului 1938: "Un om, în ale cărui vine nu curge niciun strop de sânge românesc, vrea să dea foc țării. Apoi, mai bine să moară unul pentru popor, decât să piară poporul pentru unul". In ce capitol din Noul Testament să se fi inspirat capul Bisericii Ortodoxe? Oare nu cumva și-o fi amintit numai de: "Și Caiafa era cel care sfătuise pe Iudei că este de folos să moară un om pentru popor" (Ioan, 18,14).

După potopul bolșevic și impunerea cu forța a ateismului în România, șefii Bisericii ortodoxe române nu au luat o atitudine eroică. Știm că au existat protopopi și preoți, cari s'au opus cu mare curaj instaurării comuniștilor ca șefi ai Bisericii noastre, dar nu am auzit de nici o figură importantă,care să fi preferat temnița și jugul suferinței...Aceasta înseamnă că urmașii lui Miron Cristea cultivară aceeaș mentalitate de lașitate în fața diavolului cutropitor! Au voit să-și salveze viața din acest veac, dar și-au pierdut-o pe cealaltă, fără de veacuri, în preajma orbitoarei lumini a lui Cristos!

Așadar, după bâjbâielile și orbecăielile catolicismului și a ortodoxismului, și după ce am asistat la profundele schimbări, condiționate de învălmașeala anarhică a evenimentelor istorice sau de enigmatica și tainica urzeală a actelor și faptelor, ar fi timpul să ne gândim la viitorul bisericilor creștine. A tuturor bisericilor, nu numai a acelora din România. O condiție prealabilă și inexorabilă ar fi să renunțăm la anumite scheme de gândire prefabricate, la anumite obișnuințe de reflecție stereotipată, la anumite prejudecăți, și la anumite fraze pre-elaborate, care, acum patruzeci-cincizeci de ani, păreau că faceau parte din orchestra obligată a intelectualilor noștrii pentru a-și justifica poziția de inalterabilă și implacabilă atitudine față de "papistași", sau față de.."schismatici"...(spre exemplu: "îmi dau seama de incompatibilitatea funciară care există între catolicism și românie"cum îi plăcea să afirme Nae Ionescu, atunci, prin 1930, ani în care era foarte greu să convingi un catolic că atitudinea Romei era, în realitate, o postură de trufie și îngrozitoare deșartăciune, sau vanitate, de câte ori se stabilea o palidă relație de convorbire cu ortodoxismul...). Schimbările situațiilor implică, în majoritatea cazurilor, modificarea relațiilor, iar acestea semnifică izvorîrea unor forțe dinamice noui, care configurează realități ce nu existau înainte. Realitățile actuale trebuesc înfruntate cu atitudini noui, în baza flexibilității mintale și a capacității de adaptare la noile situații. După ce omenirea întreagă a trecut printr'un con de umbră întunecoasă, fie din cauza moleșelii obiceiurilor, fie din cauza trecerii în sclăvie a mai bine de un miliard și jumătate de ființe... sau: din pricină că șefii spirituali ai bisericilor s'au lăsat atrași prea mult de strălucirea trecătoare a faimei, sau de magnetismul viguros exercitat de mirajul puterii (care dă autoritate, prestigiu, privilegii, inmunitate,etc...)sau de pământeștile plăceri și satisfacții trupești...generația viitoare, mai lipsită de subiectivitate și mai generoasă va putea stabili noui baze de înțelegere.

In viitoarea Românie Legionară șefii spirituali ai creștinismului nostru vor trebui să aibă esențe de ascetism, pentru ca să poată fi recunoscuți ca făcând parte din elita religioasă. In sufletele teologilor și viitorilor prelați, sau capi bisericești, va trebui să zacă o puternică doză de credință și misticism cristic, deoarece nici un tineret român,gata de moarte pentru apărarea Crucii și a credinței strămoșești nu va mai putea fi ofenzat,ponegrit și condamnat la moarte chiar de șefii bisericii ! Cum se va putea evita această cutremurătoare profanare a sufletului tineresc ? Cu cat idealism se exprima Nichifor Crainic de perfecțiunea organizației noastre ortodoxe ("ortodoxia localizeaza ceeace e universal")! Si cât de îngrozitor a greșit, când - vorbind de capul bisericii noastre - a crezut că avea dreptate afirmând că Patriarhul "nu era un vicar oarecare ("Căci capul Bisericii noastre nu e un vicar oarecare, ci însuși Hristos Pantocratorul"...) !

Urmând drumul căpitănesc de respect reciproc față de celelalte confesiuni creștinești, va trebui să examinăm adânc, toate variabilele și căile de înțelegere, apropiere, colaborare strânsă, sau unire. Noile realități ivite și adâncile modificări ce vor apărea după cel de-al treilea război mondial, ne vor obliga la o deslipire și scuturare de tot ce este lasciv, superficial,zădărnicie,deșertăciune, ambiție de stăpânire sau de întâietate,etc.,pentru a ne apropia, strâns de tot, de esențele filokaliei, indiferent dacă sediul creștinătății va fi Ierusalim, Constantinopol, Roma, București sau Veneția. Invățăturile Căpitanului vor înălța Neamul Românesc, iar acesta va pretinde ca și slujitorii Bisericii să se urce mai sus: Sus, sus, spre Lumina dătătoare de Lumină. Vom avea nevoie de Slujitori ai Bisericii, cari fiind arhierei, să aiba curajul ca Moța și să spună (când diavolii ar ataca credinta în Mântuitor): *"Se trăgea cu mitraliera în obrazul lui Cristos! Se clătina așezarea creștină a lumii ! Puteam noi să stăm nepăsători ? Nu e o mare binefacere sufletească pentru viața viitoare să fi căzut în apărarea lui Christos ?"*

Ovidiu Găină

O LECȚIE

La depunerea jurământului,în bloc, a unui lot de 1500 de aspiranți la cetățenia americană în anul 1981,primarul orașului New York a ținut o cuvântare în fața statuii Libertății.

In ocazii în care solemnitatea își are necesitățile ei,oficialitățile fac referire în mod obișnuit,sau la virtuțile popoarelor ale căror reprezentante sunt,sau la condiția economică a țării,sau - în fine - la generozitatea de care statul respectiv dă dovadă,adăpostind,cum este cazul acesta, - refugiații. Nu am auzit de la primarul newyorkez nici una din aceste referințe.

In acest grup mare de 1500 solicitanți,desigur erau români,polonezi,sârbi,vietnamezi,ruși, chinezi,- ca să nu-i înșirăm pe toți, -grupuri compacte de oameni care și-au părăsit căminele pentru a se apăra de "fericirea marxistă", adoptând o altă patrie.

Atunci, ce trimeteri a făcut primarul american? Este de necrezut pentru cei ce nu cunosc viața și concepția americană: Primarul orașului New York a cerut oamenilor veniți din toate colțurile lumii,să nu-și uite fondul cultural,adică să nu-și uite condiția morală și spirituală a țării de baștină. Adică,să nu-și uite limba,tradițiile,să nu'și altereze coordonatele care-i alcătuesc structura spirituală.Americanul probabil știe că românul,chinezul,polonezul care și uită condiția lui morală de român,chinez,polonez,etc.,nu poate fi nici un american bun. Dacă nu ești - cu alte cuvinte - ceeace te-ai născut,ceeace îți creeaza rostul cu care te-ai ivit în spațiul propriu fiintei tale,-nu poți "deveni"altceva.Ești și rămâi un dezrădăcinat, o ființă a nimănui.

Peregrinând în lumea liberă,am găsit foarte mulți români care și-au pierdut limba maternă. Abea o mai vorbesc.S'ar putea spune (și într'o oarecare măsură justificat),că forța împrejurărilor silindu-i să grăiască într'o limbă străina zi de zi,este firesc să fie asa.Iată însă că am întâlnit și români care cu toate că înstrăinați de 40-50 de ani,își rostesc perfect limba cu care s-au născut.Am făcut investigații discrete și am constatat că toți cei care și-au uitat limba,nu mai citesc românește. Iar cei care o vorbesc cu tot farmecul aproape inegalabil al limbii noastre,n'au pierdut,prin lecturi,niciodată contactul cu ea.Deci unii citesc românește și alții nu citesc.Constantin Noica spunea despre cuvânt că:"a prins rădăcini în huma țării tale,s-a hrănit din ploile ei,a crescut și s-a resfirat sub un soare ce nu e nicăeri același..." Același esseu din care cităm rândurile de mai sus ("Despre a doua comoară a limbilor"),se sfârșește astfel:"și va mai trebui ca vremile noi să mulțumească istoriei că există popoare ca acesta de pe arcul Carpaților,care n-au grăit pentru ele însele,ci spre cinstita iscusință a omului".

In Statele Unite (probabil și în alte state care adăpostesc refugiați),în biserici,rușii,slujesc în limba rusă,grecii în limba lor,bulgarii în cea bulgarească,dar romanii...în cea engleza.

Mai mult,am întâlnit familii în care ambii părinți fiind români,copii lor nici la maturitate nu cunosc un singur cuvânt românește.In timp ce chinezii - de exemplu -chiar cei emigrați cu o sută de ani în urmă (sau mai mult),își cunosc limba patriei lor,cu toate că nu au abundența de tipărituri (cărți,reviste),pe care o au românii.

Editurile românești din exil,care fac mari eforturi și sacrificii să tipărească și să difuzeze o carte românească,scot editii de 500 exemplare și abea își recuperează banii investiți într'o carte (ca să poată tipari o nouă carte),în 4-5 ani...Trebue să recunoaștem că 500 exemplare,la numărul românilor de dincolo de hotarele țării lor (care poate depăși cifra de o jumătate de milion),este infim.Chiar dacă o carte este citită,precum se spune,de 4-5 oameni,25.000 cititori de limbă română la 500.000 de români,este o cifră derizorie.

*

Discursul primarului din New York,tinut în fața Statuii Libertății,constitue o lecție.

Câți dintre cei rătăciți vor fi apti s'o învețe? Câți dintre noi românii vom ști să ne aplecăm urechea cel puțin la îndemnurile străinilor,dacă pe ai noștri îi ignorăm ?

Gabriel Bălănescu

"Noua Românilor, neamului nostru,ca orișicărui neam din lume, Dumnezeu ne-a sădit o misiune, Dumnezeu ne-a hotărât un destin istoric. Cea dintâi lege pe care un neam trebue s'o urmeze este aceea de a merge pe linia acestui destin,împlinindu-și misiunea încredințată. Neamul nostru n'a dezertat dela misiune,oricât de grea și de lungă i-a fost calea Golgotei lui. Și acum, ni se ridică în față obstacole înalte ca munții. Fi-vom noi oare, generația debilă și lașă, care să lăsăm din mâinile noastre,sub presiunea amenințărilor linia destinului românesc și să părăsim misiunea noastră ca neam în lume ?"

CAPITANUL

EPOCA ECLIPSEI BUNULUI SIMT

PROFEȚIA GENERALULUI HAIG, SAU CE SE POATE ÎNTAMPLA UNUI MILITAR CÂND VREA SĂ FIE DIPLOMAT

Dupa eșuarea tratativelor între Haig și Galtieri (acum două luni),generalul Haig i-a făcut o profeție publică D-nei Jeane Kirckpatrick (consiliera lui Reagan), afirmând că: 1) Anglia va învinge Argentina în câteva zile, de la ajungerea flotei britanice la Malvine; și 2) In adunarea Organizației Statelor Americane, cererea Argentinei de a fi susținută în această luptă va fi respinsă de majoritatea țărilor latino-americane. Ambele profeții au fost lipsite de inspirație. Unde se vede că și rudele noastre din Iberia au avut strămoși înțelepți când spuneau: "*Zapatero a tus zapatos*".

TREI RELATII: FRANTA - ARGENTINA, FRANTA-ALGERIA SI FRANTA-CĂPITANUL ASTIZ

După cucerirea insulelor Georgias de catre englezi, a fost capturat și făcut prizioner șeful grupului de argentinieni, căpitanul de marină Astiz.A semnat actul de supunere,iar prizionerii au fost transportati pe un vapor de război englez, unde au fost maltratați dânduli-se resturile de mâncare a englezilor,drept aliment!!!(Germanii,etichetați de englezi în romane,teatru,filme,etc.,ca "răi","cruzi","sălbateci","sângerosi","inumani",etc.,pot fi considerați de către prizionerii din K.Z.Buchenwald -spre exemplu: Leon Blum,principesa Mafalda, si cei 450 legionari, ca distinși cavaleri, în comparație cu englezii de azi (sau, și de eri?)). După aceia căpitanul Astiz a fost transportat în Anglia.Printr´un miracol Franța și-a amintit că în lupta națiunii argentiniene contra terorismului comunist au "dispărut" și două călugarițe franceze.Acestea făceau naveta între Cuba și guerrilla comunistă argentiniană, și adăpostiseră câtiva teroriști cari uciseseră pe la spate soldații cari erau de gardă în fata regimentelor. Franța a ridicat un sfâșietor țipăt pentru cele două calugarițe marxiste. A acuzat Argentina de cruzime și a arătat-o în fața lumii ca cea mai inumana țară din lume. Artiștii francezi se întâlneau odată pe săptămână cu teroriștii argentinieni în fața ambasadei Argentinei din Paris și purtau placarde și afișe de protest împotriva guvernului argentinian care îndraznise să se opună cu succes teroarei comuniste! Acum, de curând, s´a descoperit (3 Iunie,1982) în Argelia un uriaș mormânt comun cu 1000 de cadavre sângeros mutilate. Majoritatea erau femei și copii,torturați în mod foarte francez, adica "uman". Actul de vitejie și de umanitate a Frantei s´a comis in 1963,în Kenchela,la nord-est de Argelia,lângă munții Aures. Chestiunea e următoarea: Dacă Anglia îl dă pe căpitanul de marină Astiz Frantei, ca să fie interogat asupra disparitiei celor două calugarițe marxiste, ar fi cazul, ca în acelaș timp Argelia să ceară Angliei ca să-i predea pe vreu atașat militar francez, ca să dea explicații asupra celor 936 de cadavre... Sau din nou convine să amintim proverbul străbun:"*Dat veniam corvis,vexat censura columbas*".

AJUTORUL STATELOR UNITE DAT ANGLIEI

Până în prezent ajutorul Statelor Unite dat Angliei, împotriva Argentinei, este următorul:
1) Sprijin total pe teren diplomatic, politic , economic și de Mass-Media.
2) Trimiterea armamentului modern - ultimul cuvant - (artilerie,misile aer-aer,vapor-aer, avioane de transport.
3) Trimiterea informațiilor tip - spionaj, obținut de nordamericani de la sateliții-spioni, indicând englezilor locul exact al avioanelor stationate în Malvine.
4) Trimiterea urgentă a unui vapor uriaș, construit și amenajat pentru reparația pe mare a vapoarelor de război averiate
5) Promisiunea formală și solemnă dată Agnliei, că orice vapor de război,avion sau submarin scufundat sau averiat va fi înlocuit în mod gratuit cu altele din arsenalul american.

AJUTORUL PRIMIT DE ARGENTINA PÂNĂ IN PREZENT

1) Sprijinul moral al Organizatiei Stetelor Americane;
2) REfuzul Italiei și a Irlandei de a se asocia boicotului Statelor Tratatului Atlanticului din Nord, contra Argentinei
3) Câteva avioane de recunoaștere de la brazilieni;
4) Asigurarea formală a unui ajutor militar, din partea Peru-ului (Argentina nu l-a acceptat înca);
5) Asigurarea unui ajutor economic-financier din partea Venezuelei
6) "Sprijinul moral" al pescuitorilor în apă tulbure (Rusia,China,Cuba,et Cia.)...

ES IST NICHTS SCHREKLICHER ALS EINE TÄTIGE UNWISSENHEIT ("Maximen und.."de Goethe)

Se pare că maxima lui Goethe se potrivește de minune atitudinii diplomatiei nordamericane față de propunerea făcută de Spania si Panama, în consiliul de Securitate a lui ONU.Ca să nu supere "patria-mamă" a făcut caz de "veto",iar după câteva minute,reprezentanta Statelor Unite a cerut președintelui să schimbre "veto"-ul în "abtinere",deoarece guvernul nordamerican nu fusese pus în cunoștinta de conținutul propunerii hispano-panameana...Știm cu toții că sediul ONU-ului e in Statele Unite...

EPOCA ECLIPSEI BUNULUI SIMT (2)

"ET PROPTER VITAM, VIVENDI PERDERE CAUSAS" (Juvenal)

Viața nu se cuvine a fi trăita în dezonoare (si pentru a trăi să pierzi rațiunea de a trăi),cam aceste gânduri trebue să sfredelească mintea și sufletul celor 4-5.000 de soldați argentinieni, cari apără Portul Argentino. Și nu le-ar fi greu să gândească așa cum ne sfătuește Juvenal, dacă ar fi avut o pregătire mai serioasă, ca așa ca aceia a piloților de război argentinieni. Din pacate, cei patru sau cinci mii de soldați, sunt simplii recruți, în majoritate tineri de 18 sau 19 ani, cu o instructie de 2 luni. În aceste țarișoare nu se obișnuieste ca în Europa, unde tânărul recrut trebuia să facă un an de instrucție "la cataramă", învățând de pe rost si cu ochii legați cum se desarma si se arma mitraliera, si cum se urcau munții si stâncile numai cu un ceai și o bucata de pâine...Aici fac o scurtă instrucție de două luni (uneori mai puțin), apoi sunt trimisi prin birourile militare să servească cafea la sergenți si la plutonieri, să fie "ordonanțe"la ofiteri, sau să scrie la birouri. In timp ce, los "royal marines" au o instrucție de câțiva ani,primesc un salariu lunar, trebue să facă mereu, zi de zi, exercitii fizice,atletism, judo, karate...

Dar cine mai știe, se pot intampla şi minuni...Poate că ultimul atac al celor 7.500 de "royal-marines" se va opri în fata piepturilor celor 5.000 soldați, dacă cineva i-ar învăța semnificatia lui "și pentru a trăi să pierzi rațiunea de a trăi"...

CEVA DESPRE VRAJA LUI "MASS MEDIA" SI DESPRE ISCUSINTA SAU "HOCUS - POCUS"...TV.-

Trei exemple:

1)După prima victorie "morala" a Argentinei cu ocazia adunării Org.Statelor Americane,ministrii de externe au aplaudat cu entuziasm nespus discursul Ministrului Dr.Nicanor Costa Mendez, în timp ce au amuțit complect după discursul generalului Haig. Un canal din TV italiana a făcut un mic hocus-pocus de vrăjitorie, și a "amuțit" miniștrii după discursul argentinianului și a aplaudat frenetic acela al nordamericanului.

2) Imediat dupa începerea conflictului cu Anglia, trei tineri englezi, cu resedinta in Argentina au calatorit la Washington si la New YOrk pentru a explica publicului nordamerican situatia adevărata a insulelor Malvine, care sunt teritoriu argentinian, și cum trăiesc englezii în Argentina. Toate răspunsurile tinerilor englezi, care erau foarte realiste și pozitive pentru Argentina, au dispărut din TV nordamericană!

3) In Londra avu loc un program de TV,cu video. "Masă rotundă" era compusă de un grup de englezi,câțiva argentinieni,iar publicul putea lua parte la dezbatere. Unul dintre argentinieni afirmă - și e adevărat - că recuperarea insulelor Malvine se făcu în așa fez,încât nici un soldat englez din aceia ce ocupau insulele (erau cam vreo 90-100) nu pierduseră viața, și că în schimb câțiva ofiteri și soldați argentinieni căzuseră, "coordenatorul" mesei rotunde îl intrerupse, pentru a striga enervat că nimeni din cei prezenți nu subliniază faptul că în Argentina e un guvern dictatorial...si că acești argentinieni prezenți dacă ar îndrăzni s'o facă nu s'ar mai putea intoarce in Argentina, puentru că ar fi împușcați pe loc...

Totusi, lumea priveste TV, si crede că tot ce vede e adevărul gol-goluț."Faute de mieux"..

Și al patrulea exemplu...:

4) Acum vreo zece zile (cam pe la finea lunei Mai) comandamentul armatei argentiniene a comunicat că aviația averiase grav două vapoare de război engleze: un distrugator "HMS GLASCOW" și alt tip de distrugător: HMS ARGONAUT" din clasa Leander. Ministerul Apărării din Londra a desmințit cu "energie" acea știre, afirmând că era "complect falsă".Pe data de 3 Iunie, însă, acelaș Minister al Apărării engleze a comunicat oficial că cele două distrugatoare împreuna cu alte două vapoare de război a trebuit să fie retrase din câmpul de operații, deoarece fuseseră averiate, și conduse spre Anglia (adică scoase din lupta...).Q.E.Demostrandum...

SI FIIND VORBA DE DISTRUGATOARE...

Da! Vorbind de distrugatoare, ar fi cazul să facem o mica comparație: In tot razboiul mundial nu a existat cinci săptămani unite, în care marina de razboi engleză să fi pierdut atâtea vapoare în lupta cu submarinele și crucisetoarele de buzunar germane, cum le-a pierdut contra armatei argentiniene. In cinci saptamani de luptă (ba, chiar, mai puțin) mândra și invincibila marină de razboi engleză a pierdut nici mai mult nici mai puțin de 9 (noua) vapoare de război, toate scufundate, adică în fundul mării...! Pluș: alte unsprezece (cetiți bine: unsprezece) averiate. Intre acestea cele două portavioane (Hermes și Invincible). Rușinea e mare. Din această cauză, generalul Haig, profund îndurerat,i-a promis cucoanei de fier, madam Thatcher, să-i înlocuiască pierderile cu alte vapoare de război americane, moderne, și cu toate misilile și Sea-Harrier, și Helicoptere,etc.la locul lor.

SENATORUL NORDAMERICAN PAUL LAXALT SI ISCUSINTA DIPLOMATIEI NORDAMERICANE

"Haig și sfetnicii lui din Departamentul de Stat sunt diletanți, și total insensibili fată de cultura latină; sunt englezi îmbracați de americani"."Ipse dixit"

EPOCA ECLIPSEI BUNULUI SIMT

IN AFARA DE COMUNISTI, MAI SUNT SI ALTI PESCUITORI IN APĂ TULBURE...

Conflictul între Anglia și Argentina nu este profitat numai de țările comuniste, pentru a ataca lumea liberă (mai precis: pe aceia care îi fac de campionii și "liderii" ai lumii libere), ci chiar și alte țări, care fac parte - la fel - din lumea libera...Spre exemplu Israel. Abia s'a iscat cearta în Organizația Natiunilor Unite si in Consliul de Securitate, în jurul insulelor Malvine, că a si pătruns în Liban, ocupând sudul țarii...

Campionii lumii libere s'au grăbit să "protesteze" și să desavueze actiunea Israelului... Franta, fosta "protectoare" și "colonizatoare" a Libanului, a publicat imediat un comunicat contra "violării integrității teritoriale libaneze"!...

CONSILIUL DE SECURITATE A LUI ONU A CERUT RETRAGEREA IMEDIATA A ISRAELULUI DIN TERITOIUL LIBANULUI...

Cei 15 membrii ai consiliului de securitate au cerut în mod unanim, fără exceptie și fără nici un veto (din partea Angliei și a Statelor Unite, bine înteles) ca Israel să retragă trupele. Acelaș lucru l-au mai cerut încă de vreo 4-5 ori, în ultimii cincipsrezece ani, însă fără rezultat. In schimb, au trimis o "invencible armada" anglo-saxona ca să nimicească Argentina, pentru îndrazneala de a-și fi recuperat insulele de la capătul lumii... Faptul că Israel nu asculta, nici de ONU, nici de Consiliul de Securitate, nici de Statele Unite, nici de Anglia, nici de Franta, nu înseamnă că rămâne izolata ca Stat...Dimpotriva ! Și niciodată (cititi bine: Niciodată) nu a periclitat pacea omenirii. Niciodată comunismul n'a îndrăznit să atace Israelul, sau lumea liberă !!! Cititorul este invitat să ghicească motivul.

STATELE UNITE AU PIERDUT COROANA LUPTEI PENTRU PACE...

Propunerea Spaniei și a lui Panama de a ordona ambelor țări (Anglia si Argentina) să înceteze focul și să înceapă imediat tratative de pace, a fost VETATA de Statele Unite si de Anglia. De la Anglia nimeni nu se aștepta la altceva, dar de la campioana principiului că "orice e mai bine decât războiul", nimeni n'ar fi crezut că va uza dreptul de"veto", mai ales fiind vorba de o țară americana, anticomunistă, și principala aliată în pactul Atlanticului Sud, în manevrele militare ale marinelor de razboi...

ULTIMUL ATAC SAU ULTIMA BATALIE

Fortele militare engleze înca nu îndraznesc să atace Portul Argentino (ex-Stanley). Cand scriem aceste randuri (9 Iunie) exista doar ciocniri intre avangarzi, desi cei 7.500 "royal-marines", si parasutisti englezi se află numai la 20 de km. depărtare de capitala Malvinelor. Se pare că așteaptă cele cinci vapoare de război (crucisetoare si distrugatoare), împreuna cu alte 15 vapoare de sprijin logistic si trasport de Sea-Harriér, helicoptere, misile nord-americane, etc., cari sunt pe cale să intre în bătaie peste doua-trei zile. Chiar dacă vor cădea cei 4.000 sau 5.000 de soldați argentinieni, gloria nu va fi prea mare pentru "mândra" și puternica armată engleză, deoarece - cum spuneam în altă parte - nu-i nici o glorie să învingi niște tineri de 18 - 19 ani, recruți, cu două luni de instrucție militară, și fără nici o tradiție războinică, dimpotriva...In schimb, Anglia nu va putea sterge niciodată rușinea scoaterii din lupta a flotei de război, numai in 4 - 5 săptămâni de niște eroici aviatori...!

CINE SUNT AVIATORII ARGENTINIENI

Se aseamănă foarte mult cu aviatorii români și germani: simpli, prietenosi, veseli. Se deosebesc numai în ceva de cei germani: sunt foarte credinciosi. Profesorii lor sunt, in uriașă majoritate, docenți înțelepti, profund crestini, cari îi dăscălesc pe tinerii candidați în spiritul de jertfă. Unii dintre ei au cetit capitole din Moța, traduse în spaniolă. Alții au ajuns să citiască și cartea Căpitanului. Până în prezent au căzut cam vreo 37 dintre ei. Cu fruntea senină, ochii spre cer: Dumnezeu să-i primească alături de marii nostrii înaintași!

"Jertfa aceea care e deslantuita in noi din dragoste, dintr'o dragoste pentru altceva decat fiinta noastra, jertfa aceea care ne inunda pustiindu-ne asezarea omeneasca a vietii dar ne incalzeste totodata cu satisfactii pe care nu le poate cuprinde graiul omenesc.......... Jertfa este măsura creștinătății noastre".

MOTA

P A G I N A   L I T E R A R A

S C R I S O A R E   I N   V E R S U R I

I

Dragă frate Getó-Dac,
Nu ți-am scris de-un sfert de veac,
De când țara a căzut,
In robie și sub knut.
De când osândesc poporul,
Lanțul, foamea și pistolul.

Dar nu-mi socoți tăcerea,
Ci năpasta și durerea,
Nedreptatea și urgia,
Că ne-au jefuit moșia.
Lăcuste înfometate,
De prin stepe blestemate,
Au căzut nouri pe sate.

Rod grădinile în floare,
Ne sorb apa din izvoare,
Ne ucid frații părinții,
Schingiuesc în temniți sfinții.
Doamne ! Mii de creștini pier,
Sub cortinele de fier.
Prigoniți și deportați,
Se sting scumpii noștrii frați.

Dragi arcași și voi stejari,
Scăpați țara de tâlhari.
Și spuneți-mi ce să fac
Pe toti frații să-i împac,
Să strigăm în lumea'ntreagă,
Pentru glia noastră dragă,
Pentru munții pleșuviți
Și țăranii chinuiți.

Să nu trăim în desert,
Și cu arma lângă piept,
Ca haiducii cu oțele,
Scapere păgânii'n ele,
Ineca-s'ar colea în Bug,
Să ne scuturăm de jug.

II

Tot pribeag de ani cum sunt,
Lupt și scriu câte-un cuvânt,
Pentru crezul nostru sfânt.
Caut prin nori un strop de soare,
Pentru neamul care moare.
Intr'o țară ca un rai,
Nu-i o coajă de mălai.

N'are azi românul,frate,
Nici măcar o tundră'n spate.

Duc surghiunul înainte,
Spre-ale noastre dragi morminte.
Face-m'aș ca Vântul Mare,
Ca sa sbor pân'la hotare.
Strecura-m'aș și pe brânci,
Testament săpat în stânci,
Strecura-m'aș până'n zori,
Plaiuri verzi fără miori.

Să străbat drumul cel greu,
Si s'ajung sus pe Rarău.
Să chem satele străbune,
In răscoală să s'adune.
Neamu'ntreg cu Căpitanii,
Să'nlemnească toți dușmanii.
Codrii cu brațe de fier,
Să văd mișeii cum pier.

Să urcăm din vale'n deal,
Pe urmă lui Decebal.
Trăzni-i-ar Domnul de Sus,
Pe tovarăși și pe rus.
Să se scrie'n cronici,frate,
mare, "SFÂNTA LIBERTATE".
Si-apoi,mamă,pot să mor,
Lânga'al Dornei drag izvor,
Sub cetini și curcubeu,

In țara lui Dumnezeu.

D. Paulescu

R U G Ă C I U N E

Doamne, știi că nu-ți seamăn,
La chip și'nfățișare...
Amestecă-mă iară,
Si fă-mă încă odată.
Nu-ți cer să fiu ca Tine
La chip și înfățișare,
Te rog să-mi pui în soartă
Si ceva bucurie,
Și să mă lași pe lume
Cu"mintea de pe urmă".

Iulia Carâp

R Ă V Ă Ș I R E

Dacă într'o zi, oarecare
Gândul tău n'o să m'ajungă
Obosind de cale lungă,
Și de-atâta căutare,
Spune-i că poate's în rouă,
Răsărit și-apus de soare.
In cascada sunătoare,
Sau în cerul care plouă...
Că l-am așteptat o viață
Apoi m'a răvășit vremea...

Iulia Carâp

"Dacă dușmanul vostru va cere legăminte rușinoase dela voi, atunci mai bine muriți prin sabia lui, decât să fiți privitori împilării și ticăloșiei țării voastre. Domnul părinților voștrii însă se va îndura de lacrămile slugilor sale, si va ridica dintre voi pe cineva, carele va așeza iarăș pe urmașii voștri în volnicia și puterea de mai înainte."

HRONICA MOLDOVENEASCĂ

P A G I N A   L I T E R A R A

J U R E M A

Aici , în Brazilia, Jurema e nume de pom. E nume de băutură descântată de vrăjitori. E nume de persoană.

Jurema,despre care vă scriu, e o fetiță. Are nouă ani si nouă frati. E greu,veti zice. E ușor, spun eu, căci Maria das Dores, mama ei, s'a specializat în gemeni. După ce a avut șase copii din trei nașteri, medicul s'a miluit de ea și-a operat-o. A rămas deci, cum spune ea, "numai cu ăstia zece".

Jurema e scundă pentru vârsta ei. Are brațe osoase si picioare putin arcuite. Prin pielea neagră îi numeri coastele, dar din capul cu păr mărunt și creț,ochii isteți înfruntă viața plini de curiozitate și îndrăzneală.

Benedito, tatăl ei, e lucrător. Pleacă în zori și se'ntoarce când copii dorm.Lucrează departe. Sâmbătă, după masă și Dumineca merge cu prietenii să asiste un joc de futbol,sau să bea bere. Maria das Dores își petrece viața între bucătărie și tancul în care spală rufele altora. Duminecă face supă de cocoș, cu mult orez și multă apă, ca să-i simtă toti gustul. Capul îl aruncă. Nu cumva, careva dintre copii să-l mănânce și să facă pipî în pat până la bătrâneți.

Jurema vorbește puțin și aproape nu se joacă.Are o problemă. I se pare că,după ce s'au născut ceilalți frați, nimeni nu-i mai dă importanță.Trebue să facă ceva, să le arate cine e. Când, pe furiș, bate'n copiii albi, frumos îmbrăcați, ce trec pe stradă și nu se joacă cu ea,părinții lor reclamă și Maria das Dores îi dă o bătaie strașnică.Trebue să se răzbune...Dar cum? Singura distracție îi e trenul ce trece prin fața casei. Trenul! Maria das Dores le-a spus să nu se ducă lângă el, căci,pentru te miri ce și mai nimic, vagoanele sar de pe șine. "Si-un ac cu gămălie pus pe șine le răstoarnă". Un ac cu gămălie? E ușor de găsit ! Hotărîrea e luată. Va răsturna trenul. A doua zi e Duminecă. Jurema se scoală de vreme. Ajută la bucătărie.Se joacă chiar puțin cu frații,zâmbind la gândul că ei habar n'au de nimic. Ca să treacă timpul mai repede,sapă o gropiță și îngroapă capul cocoșului,"cântând",cum a văzut că face popa la morți.De fapt mormăie ceva. I se pare că pământul e prea rece.Il scoate,îl învăluie într'o cârpă,îl îngroapă din nou.Curios, azi nici înmormantarea cocoșului n'o distrează. Gândul îi e la tren. Dar dacă vagoanele cad peste gardul lor? Ea va fugi,că nu e proastă să stea, dar dacă le strică gardul? Cine-l va face din nou? Fără gard,câinele vecinei le mănâncă puii. Se uită ingrijorată la cloșca ce scormonește,cu puii vioi și pufoși, în muntele de gunoi de lângă casă.Deodată fața i se luminează.Cum nu s'a gândit mai de mult? Va pune acul pe șina din partea vecinilor din față. Zis și făcut. N'o vede nimeni.Si-așa ei se cred mari. Să cadă vagoanele pe gardul lor. E o zi călduroasă.Cerul e senin. Buganvilias și hibiscus încărcați de flori, fac un gard colorat casei de peste șine. -Păcat de ele, se gândeste, o să le frângă trenul. A ! Cresc iar !

Cu mâinile crispate pe gardul de bambus așteaptă.Timpul trece greu.Privește trecătorii care ies la plimbare.Par'că nu-i vede.Ea asteaptă trenul. -O mai fi mult? Briza începe să-i răcoreasca trupul slab. -Câte ore or fi trecut? Deodată simte în năsucul turtit,miros de fum. Ascultă încordată. Aude sgomotul roților, mai aproape, mai aproape, din ce în ce mai tare. Suflând greu,locomotiva vine. Inclestează mai puternic mâinile pe gard. Ochii-i sticlesc febril. Inima-i bate sgomotos. Isi reține respirația. Locomotiva trece...Nu se întâmplă nimic.Incepe să treacă primul vagon. La ferestre capete râd,vorbesc,sau se uită la ea. Primul vagon trece. Nimic!

Jurema nu-și crede ochilor. Maria das Dores o cheamă la cină. Nu-i e foame.Intră în camera cu pereți de pământ lipit. Se culcă pe rogojina întinsă pe jos. Inchide ochii.Se preface că doarme. Noaptea începe să cadă. Frații și surorile intră și se întind lângă ea, adormind repede,istoviți de joacă. Prin crăpăturile din zid se vede luna. Jurema ascultă respirația liniștita a celor din jur. Nu-i e somn. Ii e ciudă. Strânge dinții sub buzele groase și gândind la Maria das Dores își spune cu amărăciune:

- M'a mințit ! Mâine mă mut la nașa !

Iulia Carâp

I N F R A Ț I T de Alex.Silistreanu

1
Pescuiesc în apa
tulbure...
al speranței
mugure!...
Alergând...
încolo,
și'ncoace...
prins
în ale
tăcerii
carapace!!...

2
Pescuiesc printre
stele...
doliul,
durere...
fără maluri,
pe-ale vieții
sbuciumate
valuri!?!...

3
Pescuiesc apus...
în miezul
nopții...
înfrățit
cu umbrele...
uitații,
morții!!!...
+ + + + + + + + + + +
Pescuiesc morții...
+ + + + + + + + + + + +

Dragi camarazi,
Timp de câteva luni,această mică publicație nu va mai apare. Motivele sunt lesne de ghicit.

Trăiască Legiunea și Căpitanul!

"Scrisori Legionare"